

gaa til Haderup, idet der kun blev en Fjerdingvej længere, men Aaen er jo imellem. Længere oppe i Tvids Sogn har man den gode Landevej fra Holstebro til Herning, der trænger man ikke saa haardt til Banen som i den nordlige Del af Sognet. Og det er vist, at hvis man kommer til at gaa ned i Nærheden af Aaen, vil dog en Del af dem, der bo Nord for Aaen, ogsaa faa godt af Banen, men det ville de ellers slet ikke faa i hele den Strækning ad Holstebro til, hvis man tager Linien som angivet paa Kortet.

Der er fremsat et berettiget Ønske fra Aulumboerne, idet man formener, som vist ogsaa er rigtigt, at Stationen ved Aulum ikke bliver ved Aulum Kirkeby, men ved Aulum Kro. Det beklages meget, hvis det virkelig er saa, og man beder indstændigt, om det ikke kunde gaa efter deres Ønske: at faa Stationen ved Kirkebyen, den er i stor Opkomst, der er flere Købmænd og handlende, og enhver kan let tænke sig, at naar der er mellem en halv og en hel Fjerdingvej fra Byen til Kroen, ville Forholdene blive forrykkede, idet der vil nedsætte sig en Del ved Stationen, og de, der bo i Aulum, ville lide stort Tab. Terrainet lægger ingen Hindringer i Vejen. Jeg kunde have Lyst til at oplyse Tinget om, at de to Mænd, som have repræsenteret Holstebro-Kredsen forud for mig, have omtrent samme Syn paa denne Banesag som jeg. Jakob Madsen, som boede mellem Vemb og Holstebro, og som altsaa ingen Særinteresse kunde have af den for sin hjemlige Egn, skrev i stedlige Blade for en halv Snes Aar siden, at han mente, at den heldigste Retning vilde være den, at man gik ud fra Herning ca. 2 Mil Nord og derfra med en Gaffel eller med en Arm til hver Side, den ene til Holstebro og den anden til Viborg. Jeg tror ikke, han berørte det den Gang, men man kunde tænke sig, at det var Forudsætningen, at en tredje Arm skulde gaa til Skive, der, hvor de to skiltes. Hansen-Sir, hvem jeg afløste, og som bor Nordvest for Holstebro, udtalte nu i Juleferien, da der var Banemøde i Holstebro, at hans Mening var ogsaa den, at den burde gaa østlig ud af Byen, og at Egnen derude havde nærmest Krav gaa at faa en Bane. Det er disse Betragtninger og Ønsker, jeg gerne vilde bede baade Tinget i dets Helhed og særlig den højtærede Minister og Udvalget tage under velvillig Overvejelse. Hermed skal jeg anbefale Sagen til Tingets Velvilje.

A. Nielsen: Det er med en vis behersket Glæde, jeg ser paa det Forslag, her foreligger. Ved 1ste Behandling af Forslaget om Gødser-Warnemünde Forbindelsen tillod jeg mig at tage Ordet for at henstille til den ærede Minister, at han samtidig med, at han søgte at løse de Spørgsmaal, der have en, om jeg saa maa sige, mere Luksusinteresse, søgte at fremme de mere indenrigske og lokale Interesser, som endnu staa tilbage, navnlig i Jylland. Den ærede Minister stillede sig imødekomende over for denne Tanke, men erklærede, at han maatte have ligesom en ydre Tilskyndelse for at røre sig videre. Jeg fra-raadede den ærede Minister at afvente en saadan ydre Tilskyndelse og gjorde det, fordi jeg frygtede, at naar han afventede en saadan, kunde han let komme ind paa noget, der tenderede hen imod en Sammenkobling af forskellige Forslag. Det var ikke min Mening, at man skulde koble jydsk Forslag sammen med Gødser-Warnemünde Forbindelsen, men det, jeg ønskede, var at se et Udtryk fra Regeringen og Statsbaneautoriteterne for, at man havde aabent Øje for, at der burde udrettes noget ogsaa i de jydsk Spørgsmaal. Forholdet er nemlig det, at denne Sags Historie — denne Sag, hvoraf det foreliggende Forslag er et løsrevet Led — er den, at der blev forelagt Jærnbanelforslag i Samlingen 1897—98 ved privat Initiativ omfattende baade Statsbaneanlæg og Privatbaneanlæg. Det Udvalg, som fik med Forslaget at gøre til videre Drøftelse, endte Behandlingen med en Dagsorden, der lød, som følger: „Idet Folketinget opfordrer Regeringen til, saa snart ske kan, og helst inden næste Rigsdagssamling, at lade udarbejde en Plan til Udvikling af Jærnbanelnettet i den Del af Jylland, som det foreliggende Forslag tager Sigte paa, saaledes at det deraf fremgaar, hvilke Anlæg man mener egne sig til at udføres som Statsbaner, og hvilke som Privatbaner med Tilskud fra Statskassen, gaar Tinget over til Dagsordenen“. Den daværende Indenrigsminister Bardenfleth tog overordentlig velvillig mod denne Dagsorden, og han var lydhør — det viste han ved sin senere Behandling af denne Sag — over for de fremsatte Ønsker. Det skal siges til den forhenværende Minister Bardenfleths Ære, at han resolut nedsatte en Kommission og havde betydet Kommissionen — derom vidner Kommissionens Arbejde — at den ikke skulde være et Skalkeskjul for en Forhaling, men at det virkelig var en Arbejdskommission. Den har ogsaa præsteret et smukt Arbejde. Men dermed var